

Arrest

nr. 60 245 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 11 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

(...)

nationaliteit: Tunesië

geboren te Soussa op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich bij indiening van het typeformulier voor regularisatie op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Dit betekent dus dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een aanwervingsbelofte van Bvba Mariam. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden in het licht van criterium 2.8B, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlands wil studeren, het Frans beheerst, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

1.3. Op 3 februari 2011 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 11/01/2011, wordt aan (...)) geboren te Soussa (Tunesië), op (...) van TUNESIË nationaliteit, verblijvend: (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 05/03/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstructie van zijn eerste middel betoogt verzoeker:

"Overwegende dat het verzoek van verzoeker overeenkomstig art. 9bis vreemdelingenwet ten onrechte ongegrond wordt verklaard nu verzoeker wel degelijk voldeed/voldoet aan de voorwaarden zoals vermeld in art. 2.8 van de instructie van 19/7/2009;

Overwegende dat uit art. 2.8. A blijkt dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf moet hebben van minimum 5 jaar;

Dat in casu is aangetoond dat verzoeker hieraan voldoet.

Overwegende dat de vreemdeling volgens art. 2.8 B van de instructie hetzij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België diende te hebben gehad dan wel geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om dit wettig verblijf te bekomen

Dat verzoeker ook aan deze voorwaarde voldeed. Uit de stukken die worden voorgelegd blijkt inderdaad zijn wens tot integratie, zijn wens om te werken en dus ook zijn wens om een wettig verblijf te bekomen.

Dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat hij een arbeidscontract diende te leggen om te voldoen aan de voorwaarden van art. 2.8 B.

Hij heeft wel een werkaanbieding voorgelegd, hetgeen de facto neerkomt op het feit dat hij mag beginnen werken zodra hij hiertoe gemachtigd wordt.

Dat verzoeker thans in bijkomende orde een arbeidscontract voorlegt om te beginnen werken bij een poetsfirma na goedkeuring van zijn arbeidsvergunning en het aanbieden van een arbeidskaart.

Dat de bestreden beslissing aldus niet gemotiveerd is.

Dat het middel gegrond is"

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.3. De Raad merkt op dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder*

vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoeker niet tegemoet komt aan de voorwaarden van de criteria 2.8.A. en 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat het feit dat verzoeker sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlands wil studeren, het Frans beheerst, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.8. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat verzoeker betwist dat hij geen aanspraak kan maken op de toepassing van de criteria 2.8.A. en 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient waarbij hij zich beroept op criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Criterium 2.8.A luidt als volgt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing motiveert, blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de stukken die hij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag en betoogt dat deze zijn wens tot integratie aantonen, alsook zijn wens om te werken en zijn wens om een wettig verblijf te bekomen. Evenwel slaagt verzoeker er met dergelijk betoog niet in aan te tonen dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waar hij stelt dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging ondernomen heeft om een wettig verblijf te bekomen foutief is. Immers betreffen de door verzoeker voorgelegde stukken slechts verklaringen aangaande de gekendheid van verzoeker, een huurovereenkomst, een attest van werkbereidheid, een attest van het Huis van het Nederlands, een medisch attest en een attest van aanwervingsbelofte. Noch uit voormelde stukken noch uit het gehele administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen.

Door louter te stellen dat in casu is aangetoond dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden uit het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij vaststelde: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Dit betekent dus dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.A.”*

In de bestreden beslissing wordt eveneens toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

Verzoeker betoogt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij een arbeidscontract diende voor te leggen om te voldoen aan de voorwaarde van criterium 2.8.B.. Tevens meent hij dat een werkaanbieding de facto neerkomt op het feit dat hij mag beginnen werken zodra hij gemachtigd is. Tenslotte voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een arbeidscontract.

Blijkens het administratief dossier maakte verzoeker gebruik van het typeformulier Regularisatieaanvraag. Dit typeformulier vermeldt duidelijk: *“werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden : (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimum”* aan. Verzoeker kan derhalve niet dienstig voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij een arbeidsovereenkomst diende voor te leggen om aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. te voldoen. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd. Waar verzoeker stelt dat hij wel een werkaanbieding heeft voorgelegd wat de facto neerkomt op het feit dat hij mag beginnen werken zodra hij hiertoe gemachtigd wordt, dient de Raad op te merken dat een werkaanbieding niet gelijk gesteld kan worden met een arbeidsovereenkomst. De instructie is

overduidelijk en vereist de overlegging van een arbeidsovereenkomst. Ook het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie is duidelijk:

“3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

· Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

· Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.” en vereist dat een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract dient voorgelegd te worden om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de door hem voorgelegde ‘werkaanbieding’ een arbeidscontract is in de zin van criterium 2.8.B. Met zijn overtuiging dat hij aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 voldeed, toont verzoeker niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij aan de hand van de door verzoeker overgemaakte werkaanbieding vaststelde dat verzoeker niet voldeed aan criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 dat het overleggen van een arbeidscontract vereist. De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend worden door vreemdelingen die voorhouden dat zij zich wensen te integreren, te werken en wensen een wettig verblijf te bekomen, een gedragslijn toepast waarbij ondermeer vereist wordt dat deze vreemdelingen *“een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon”*.

Waar verzoeker *“thans in bijkomende orde een arbeidscontract voorlegt om te beginnen werken bij een poetsfirma”*, dient de Raad op te merken dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die niet werden overgemaakt vooraleer zij de bestreden beslissing nam. De Raad kan als annulatierechter de wettigheid van de bestreden beslissing niet beoordelen aan de hand van stukken die verzoeker voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegt. Evenmin komt het de Raad toe om verzoekers geval te beoordelen in de plaats van de verwerende partij.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstructie van zijn tweede middel betoogt verzoeker:

“Overwegende dat aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dat verzoeker inmiddels een leven heeft opgebouwd in België. Dat hij in zijn land van herkomst (Tunesië) geen enkele band meer heeft en dat bovendien diverse familieleden langs moederzijde (tante, nicht...) in België wonen.

Dat verzoeker zich aldus terecht beroept op art. 8 E.V.R.M.

Dat de situatie in Tunesië momenteel allesbehalve rooskleurig is gezien de betogingen en protesten tegen de toenmalige president. Dat inmiddels algemeen bekend is dat er vele doden zijn gevallen tijdens deze manifestaties en dat het niet aangewezen is om verzoeker mogelijk in een dergelijke gevaarlijke situatie te brengen.

Verzoeker beroept zich aldus eveneens op art. 3 E.V.R.M.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker stelt dat hij inmiddels een leven in België heeft opgebouwd. Verzoeker vervolgt dat hij met zijn land van herkomst geen enkele band meer heeft en dat bovendien diverse familieleden langs moederszijde in België wonen.

Wat betreft het gezins- of familieleven waarvan verzoeker gewag maakt waar hij wijst op de aanwezigheid van diverse familieleden in België, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot vage beschouwingen dienaangaande en bijgevolg nalaat nadere uitleg te geven over zijn gezinsleven of familieleven in België. Verzoeker toont het bestaan van dergelijk gezins- of familieleven evenmin aan noch blijkt een aanwijzing van dergelijk gezins- of familieleven uit het administratief dossier. Ook wat zijn privéleven betreft blijft verzoeker vaag en stelt slechts dat hij in België een leven heeft opgebouwd.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoeker betoogt voorts dat de situatie in Tunesië momenteel allesbehalve rooskleurig is gezien de betogingen en protesten tegen de toenmalige president. Dat inmiddels algemeen bekend is dat er veel doden zijn gevallen tijdens de manifestaties en dat het niet aangewezen is om verzoeker in een dergelijke gevaarlijke situatie te brengen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.11.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.11.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.11.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.12. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.13. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot de vermelding dat de situatie in Tunesië allesbehalve rooskleurig is en dat het algemeen bekend is dat er vele doden gevallen zijn tijdens de manifestaties. Verzoeker laat evenwel na concrete feitelijke gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER